

Så er der nogle spørgsmål i redegørelsen, som jeg strengt taget ikke betragter som ligestillings-spørgsmål. Det betyder ikke, at det ikke er vigtige problemstillinger, tværtimod. Det drejer sig om vold mod kvinder, og det har vel dybest set ikke noget med ligestilling at gøre. Jeg mener derimod, at det er en alvorlig sag for Retsudvalget og dermed for Folketinget som helhed.

I Det Konservative Folkeparti ser vi også med bekymring på den vold, der begås mod kvinder. Derfor har vi fremsat to beslutningsforslag, der skal afbøde de handlinger, kvinder bliver udsat for. Vi har foreslået hårdere straffe for voldtægt. Vi mener, at voldtægt er en af de mest nederdrægtige forbrydelser, en kvinde kan udsættes for, og derfor skal det også afspejle sig i den straf, voldtægtsmanden får.

Det andet forslag er et forslag om skærpede sanktioner over for såkaldte fredskrænkerer. Forslaget gælder selvfølgelig både kvinder og mænd; men det er desværre ofte en mand, der krænker en tidligere hustru eller samlever ved ikke at acceptere et tilhold. Dette kan udmønte sig i, at kvinden bliver opsøgt, truet, chikaneret, eller f.eks. ved at manden foretager ubehagelige telefonopkald. Det vil vi gerne til livs og foreslår derfor skærpede sanktioner.

Men uanset hvor meget ligestilling vi får, vil der jo altid være nogle mennesker, der bliver syge af jalousi, og derfor mener jeg ikke, det hører hjemme i denne redegørelse. Men det betyder altså ikke, at vi ikke synes, problemet er vigtigt.

I Det Konservative Folkeparti mener vi altså, at ligestillingen er ved at være total – med de forskelle, der nu engang er. Og jeg tror, at vi politikere skal til at indse, at der er forskel på mænd og kvinder, så ikke alle statistikker kan blive fuldstændig lige, hvad angår mænds og kvinders andel i forskellige erhverv.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Det, der kalder mig herop, er, at fru Henriette Kjær, oven i købet to gange, siger, at ligestillingsdagsordenen er helt udtømt, der er bare lige et par småting, vi lige skal have klaret, så er det hele på plads og i orden.

Jeg må sige, at jeg er dybt forundret over, at De Konservative har så lavt et ambitionsniveau på området ligestilling. For enhver kan jo konstatere ved at se i statistikken, at vi er milevidt fra det, vi i et moderne velfærdssamfund som Danmark vil kalde ligestilling.

Betyder det, at De Konservative er helt tilfredse med, at kun en tredjedel af Folketingets medlemmer er kvinder? Er det sådan en naturlov, at det bare skal være sådan, og at det også er sådan i de kommunale folkevalgte råd, og at der f.eks. er store uligheder i forhold til løn – det var der nogle få bemærkninger om?

Ser man i øvrigt på samfundet dér, hvor der er magt og indflydelse, ja, så er der jo stadig meget, meget store skævheder. Og dér mangler vi jo i højere grad at få rettet op på ligestillingen.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg må spørge fru Henriette Kjær, om jeg virkelig hørte rigtigt. Sagde fru Henriette Kjær – med udgangspunkt, går jeg ud fra, i et konservativt livssyn og en konservativ politik – at vuggestuer er forudsætningen for ligestilling? Er det konservativ politik? Står Det Konservative Folkeparti side om side med statsministeren og venstrefløjens og De Radikale og jubler over, at der er oprettet over 200.000 flere institutionspladser i Nyrupregeringernes levetid?

Er det institutionssamfundet for vore børn, som Det Konservative Folkeparti ønsker for at få denne her underlige form for ligestilling, hvor kvinder skal lege mænd?

(Kort bemærkning).

Margot Torp (S):

I Socialdemokratiet deler vi fru Henriette Kjærs og De Konservatives ønske om at opnå store grader af fleksibilitet for at få familieliv og arbejdsliv til at hænge sammen. Og derfor er vi interesseret i tidsbankideen og kunne godt tænke os at høre, hvordan De Konservative kunne forestille sig, at det mere konkret kunne gribes an.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

For at starte med det sidste, så er det utrolig kompliceret. Og det er også derfor, vi siger: Lad os nu se, om arbejdsmarkedets parter kan finde ud af det. Hvis de ikke kan, er vi parate til at hjælpe med til, at det bliver indført ved lov, hvis det er nødvendigt. Men ellers vil vi opfordre til, at det bliver en aftale mellem parterne.

Men vi kan jo godt inspirere dem lidt ved at sige: Vi har faktisk tænkt nogle tanker herinde; LO har selv sagt, at de synes, det er en god idé. Kunne I så ikke prøve at se, om det kunne blive til noget?